

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 18 kwietnia 2014 r. i przyznał na rzecz wnioskodawcy A. G. kwotę 7.300 zł tytułem jednorazowego odszkodowania za dodatkowe 10 % uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy w dniu 6 maja 2013r, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Powyższe orzeczenie zapadło po ponownym rozpoznaniu sprawy w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Wnioskodawca prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Zakład (...)-B.-Elektryczny A. G. i z tego tytułu podlega ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 6 maja 2013 r. wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności przeglądał instalację elektryczną i liczniki energetyczne. W miejscu wykonywania tych czynności został napadnięty i pobity (uderzony otwartą ręką w twarz) przez jednego z lokatorów budynku.

W dniu 25.10.2013 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie jednorazowego odszkodowania z tytułu ww. wypadku przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Lekarz orzecznik ZUS przyznał wnioskodawcy prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu ww. wypadku przy w wysokości odpowiadającej 5 % uszczerbku na zdrowiu z pozycji 20a tabeli uszczerbków. Komisja Lekarska ZUS po rozpoznaniu sprzeciwu wnioskodawcy od powyższego orzeczenia, stwierdziła, że niedosłuch ucha lewego po przebyłym urazie twarzoczaszki oraz przebyte złamanie nosa z niewielkim skrzywieniem przegrody nosa i zaburzeniami węchu powodują u wnioskodawcy uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15%, w tym 5 % z pozycji tabeli 20a oraz 10 % z pozycji tabeli 42.

Z punktu widzenia biegłego laryngologa, u wnioskodawcy rozpoznaje się ubytek słuchu wysokoczęstotliwościowy w uchu prawym niewielkiego stopnia, odbiorcze uszkodzenie słuchu ucha lewego stopnia umiarkowanego, szum uszny lewostronny, zawroty głowy pochodzenia ośrodkowego, konflikt naczyniowo-nerwowy pomiędzy n. VII i n. VIII a t. mózdzkową lewą oraz przebyty uraz twarzoczaszki ze złamaniem kości nosa i urazem lewej gałki ocznej w wypadku z dnia 6 maja 2013 r. Wnioskodawca w wyniku wypadku przy pracy z dnia 6 maja 2013 r., w zakresie laryngologicznym doznał złamania kości nosa – bez przemieszczenia odłamów i bez naruszenia przegrody nosa oraz bez zaburzeń drożności nosa. Procentowy długotrwały uszczerbek na zdrowiu z tytułu uszkodzenia nosa w wysokości 5% wdl. poz. 20a w pełni kompensuje skutki doznanego urazu.

Pozostałe dolegliwości wnioskodawcy, tj. szum uszny lewostronny, zawroty głowy, upośledzenie słuchu w uchu lewym oraz subiektywne upośledzenie węchu nie są związane przyczynowo z ww. wypadkiem przy pracy. Wnioskodawcy nie przysługuje procentowy uszczerbek na zdrowiu z tytułu stwierdzonego uszkodzenia słuchu w uchu lewym, ponieważ uszkodzenie to powstało z przyczyn samoistnych. Uszkodzenie słuchu w lewym uchu jest spowodowane, potwierdzonym w badaniu RM głowy – kąta mostowo-mózdzkowego z dnia 30.05.2014r., konfliktem naczyniowo-nerwowym pomiędzy n. VII i n. VIII a t. mózdzkową dolną lewą. Wynik tego badania wyjaśnia przyczynę występowania u wnioskodawcy zawrotów głowy, szumu usznego i upośledzenia słuchu. U wnioskodawcy nie doszło do uszkodzenia nerwu węchowego, opuszki węchowej ani pola węchowego w nosie, zatem subiektywne podawanie zaburzeń powonienia nie znajduje obiektywnego uzasadnienia. Stwierdzone u wnioskodawcy dolegliwości w postaci zawrotów głowy, szumu usznego i upośledzenia słuchu odbiorczego nie są spowodowane pourazowym uszkodzeniem ucha wewnętrznego. Badanie (...) z dnia 23 maja 2014r. nie wykazało cech uszkodzenia błędnika, zawroty głowy uznano za pochodzenia ośrodkowego. Przebyty uraz nie skutkował wstrząśnieniem mózgu czy wstrząśnieniem błędnika, nie stwierdzono złamania kości sklepienia lub podstawy czaszki. Pourazowe uszkodzenie ślimaka charakteryzuje się obustronnym uszkodzeniem słuchu wybiórczo dla wysokich częstotliwości, najczęściej tylko w zakresie jednej częstotliwości, tj. 4000Hz. Biorąc pod uwagę, że w 2014r. wnioskodawca miał 56 lat, należy uwzględnić zmiany w

narządzie słuchu uwarunkowane wiekiem. Wg tabeli presbyacuis (głuchota starcza) u mężczyzn średni ubytek słuchu dla 1000Hz, 2000Hz i 4000Hz wynoszący 48dB jest uznawany za normę dla wieku. Większy ubytek słuchu w uchu lewym u wnioskodawcy można wyjaśnić stwierdzonym konfliktem naczyniowo-nerwowym wykazanym w badaniu MR głowy, gdzie nieprawidłowe anatomiczne położenie tętnicy mózdkowej lewej przebiegającej w sąsiedztwie nerwu słuchowego może powodować zaburzenie jego funkcji. W żadnym wypadku rodzaj stwierdzonych obrażeń wskutek zdarzenia z dnia 6 maja 2013r. nie mógł spowodować u wnioskodawcy uszkodzenia słuchu w stopniu prezentowanym przez wnioskodawcę, jak również nie skutkowało uszkodzeniem błędnika, co potwierdzono obiektywnie w badaniu (...). Wnioskodawcy zaraz po urazie nie przyjęto do szpitala. Dopiero 8 miesięcy po urazie wnioskodawca zgłosił się na Izbę Przyjęć, gdzie rozpoznano stan po urazie głowy, złamanie kości nosa, uraz oczodołu i gałki ocznej lewej, pourazowe bóle i zawroty głowy, zaburzenia depresyjno-lekowe pourazowe.

U wnioskodawcy nadto rozpoznaje się zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe z dominacją zachowań apatycznych. Zaburzenia te powodują uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy w wysokości 10% z pozycji 10a tabeli uszczerbków.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz na podstawie dowodu z opinii biegłych sądowych laryngologa i psychiatry. Zdaniem Sądu opinie biegłych są rzetelne, kompletne, a wynikające z nich wnioski logiczne i prawidłowo uzasadnione. Opinie te nie zawierają braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że opinie biegłych nie mają treści, odpowiadającej stronie nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Odmienne stanowisko oznaczałoby, bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem SN potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807).

Wnioskodawca w żaden sposób nie podważył miarodajności złożonej przez biegłą laryngolog opinii. Biegła szczegółowo wyjaśniła, dlaczego rodzaj stwierdzonych obrażeń wskutek zdarzenia z dnia 6 maja 2013r. nie mógł spowodować u wnioskodawcy uszkodzenia słuchu w stopniu prezentowanym przez wnioskodawcę, jak również nie skutkowało uszkodzeniem błędnika. Badanie (...) z dnia 23 maja 2014r. nie wykazało cech uszkodzenia błędnika, zawroty głowy uznano za pochodzenia ośrodkowego. Przebyty uraz nie skutkowało wstrząśnieniem mózgu czy wstrząśnieniem błędnika, nie stwierdzono złamania kości sklepienia lub podstawy czaszki. Pourazowe uszkodzenie ślimaka charakteryzuje się obustronnym uszkodzeniem słuchu wybiórczo dla wysokich częstotliwości, najczęściej tylko w zakresie jednej częstotliwości, tj. 4000Hz. Biorąc pod uwagę, że w 2014r. wnioskodawca miał 56 lat, należy uwzględnić zmiany w narządzie słuchu uwarunkowane wiekiem. Wg tabeli presbyacuis (głuchota starcza) u mężczyzn średni ubytek słuchu dla 1000Hz, 2000Hz i 4000Hz wynoszący 48dB jest uznawany za normę dla wieku. Większy ubytek słuchu w uchu lewym u wnioskodawcy można wyjaśnić stwierdzonym konfliktem naczyniowo-nerwowym wykazanym w badaniu MR głowy, gdzie nieprawidłowe anatomiczne położenie tętnicy mózdkowej lewej przebiegającej w sąsiedztwie nerwu słuchowego może powodować zaburzenie jego funkcji. Biegłą zatem kompleksowo odniosła się do stanu zdrowia wnioskodawcy w kontekście doznanego urazu. Nie było zatem podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego laryngologa.

Podobnie pozwany nie wykazał braków lub błędów w opinii biegłego psychiatry. W toku niniejszego postępowania dał jedynie wyraz swojej odmiennej ocenie uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy. Brak natomiast w stanowisku pozwanego rzeczowych i merytorycznych argumentów podważających ustalenia biegłych, co utwierdziło Sąd I instancji w przekonaniu, iż zebrane w sprawie opinie biegłych są rzetelnym źródłem pozwalającym obiektywnie ocenić stan zdrowia wnioskodawcy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sąd Rejonowy uznał, iż odwołanie jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Sąd podniósł, iż zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2015, poz.1242), ubezpieconemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nie rokujące poprawy (ust. 2). Natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający sześć miesięcy, mogące jednak ulec poprawie (ust. 3). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4).

Szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2013r. poz.954, t.j.). Zgodnie z § 8 ust 1 rozporządzenia lekarz orzecznik ustala w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, która jest określona w załączniku do rozporządzenia (tzw. „tabela uszczerbkowa”). Jeżeli dla danego rodzaju uszczerbku ocena procentowa określa dolną i górną granicę stopnia uszczerbku na zdrowiu, lekarz orzecznik określa stopień tego uszczerbku w tych granicach biorąc pod uwagę obraz kliniczny, stopień uszkodzenia czynności organu, narządu lub układu oraz towarzyszące powikłania (ust. 2). Jeżeli w ocenie procentowej brak jest odpowiedniej pozycji dla danego przypadku, lekarz orzecznik ocenia ten przypadek według pozycji najbardziej zbliżonej. Można ustalić stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w procencie niższym lub wyższym od przewidywanego w danej pozycji w zależności od różnicy występującej między ocenianym stanem przedmiotowym, a stanem przewidzianym w odpowiedniej pozycji oceny procentowej.

Sąd Rejonowy podniósł, że w sprawie niniejszej poza sporem pozostaje okoliczność uznania zdarzenia z dnia 6 maja 2013 r. za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Spornym jest natomiast procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jakiego doznał wnioskodawca wskutek wypadku i tym samym wysokość jednorazowego odszkodowania.

W toku postępowania orzeczniczego Komisja Lekarska orzekła 15 % uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy w związku z wypadkiem, w tym 5 % z pozycji tabeli 20a oraz 10 % z pozycji tabeli 42 %.

Jak wynika z wydanej w sprawie opinii biegłego lekarza laryngologa, ZUS prawidłowo ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy w zakresie laryngologicznym w odniesieniu do złamania kości nosa bez przemieszczenia odłamów i bez naruszenia przegrody nosa i bez zaburzeń jego drożności na 5 % z poz. 20a. Błędne jest natomiast ustalenie, iż uszkodzenie słuchu wnioskodawcy w lewym uchu z towarzyszącymi zawrotami głowy pochodzenia ośrodkowego spowodowane jest przedmiotowym wypadkiem, o czym była mowa wyżej. W postępowaniu diagnostyczno-orzeczniczym, w tym Lekarza Orzecznika ZUS, błędnie uznano, że uszkodzenie słuchu w uchu lewym jest pourazowe i związane z pobiciem w dniu 6 maja 2013 r.

Reasumując, przyznany przez ZUS trwały uszczerbek na zdrowiu według poz. 42 tabeli w wysokości 10 % z tytułu uszkodzenia słuchu nie jest spowodowany skutkami przedmiotowego zdarzenia, a ma podłoże samoistne.

Jednakże, wnioskodawca doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10% z pozycji 10a tabeli uszczerbków. Pozycja 10a stanowi, iż zaburzenia adaptacyjne będące następstwem urazów i wypadków, w których nie doszło do trwałych uszkodzeń (...): utrwalone nerwice związane z urazem czaszkowo-mózgowym skutkują uszczerbkiem na zdrowiu w granicach 5-10%. W przypadku wnioskodawcy, uraz twarzoczaszki mieści się w ramach omawianej pozycji. Jak stwierdził biegły psychiatra, uraz ten spowodował u wnioskodawcy zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe z dominacją zachowań apatycznych, które skutkują 10% uszczerbkiem na zdrowiu. W związku z tym, należało

orzec dodatkowo jednorazowe odszkodowanie za 10% uszczerbek na zdrowiu. W dacie wydania decyzji wysokość jednorazowego odszkodowania za 1% uszczerbku wynosiła 730 zł, w związku z czym za 10% uszczerbku Sąd zasądził 7.300 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia w zakresie pkt. 1 wniósł organ rentowy.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia istotnych dla rozpoznania sprawy okoliczności i w wyniku tego ustalenie, że ubezpieczony doznał dodatkowo 10 % uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku przy pracy w dniu 6 maja 2013 r. w uzasadnieniu swego stanowiska skarżący podniósł, iż doznany przez ubezpieczonego w czasie wypadku uraz o charakterze powierzchniowym w zakresie stanu psychicznego nie mógł doprowadzić do 10 % uszczerbku na zdrowiu z poz. 10 a tabeli, jest najprawdopodobniej efektem zmian naczyniowych tj. patologii samoistnej, na którą pośrednio wykazuje opinia lekarza biegłego laryngologa i co poddaje w wątpliwość trafność oceny biegłego psychiatry.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o częściową zamianę wyroku i oddalenie w tym zakresie odwołania od decyzji z dnia 18.04.2014 r. nadto o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego psychiatry, gdyż na podstawie opinii dopuszczonej z zakresu tej specjalności Sąd dokonał błędnego ustalenia stanu faktycznego, który pozostaje w sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie znajdujące oparcie zarówno w obowiązujących przepisach prawa jak i w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrywał się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów postępowania, polegających na nie rozpoznaniu kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia, skutkujących koniecznością zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Art. 233 § 1 kpc. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 kpc. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”, czyli wiedza z różnych dziedzin nauki, techniki czy sztuki.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 Legalis). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 Legalis).

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Samo niezadowolenie strony z oceny przedstawionej przez biegłych nie uzasadnia potrzeby dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii innych biegłych (wyr. SN z 6.10.2009 r., II UK 47/09, Legalis).

Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 Legalis). Zwraca na to także uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z 8 lipca 1999 roku, II UKN 37/99 OSNAPiUS 2000/20/741 wskazując, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (art. 217 § 2 i 3 k.p.c.).

Z kolei w myśl art. 217 § 1 i 3 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy w związku ze zgłoszonym żądaniem przyznania prawa do jednorazowego odszkodowania w zwiększonej wysokości w związku wypadkiem przy pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinię biegłego lekarza laryngologa i psychiatry. Przy czym na etapie apelacji organ rentowy kwestionuje włącznie opinię biegłego psychiatry w zakresie stwierdzającym dodatkowo 10 % uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy z poz. 10 a tabeli uszczerbkowej.

Biegły wskazanej specjalności jednoznacznie stwierdził, iż u wnioskodawcy rozpoznaje się zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe z dominacją zachowań apatycznych. Zaburzenia te powodują uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy w wysokości 10% z pozycji 10a tabeli uszczerbków. Pozycja 10a stanowi, iż zaburzenia adaptacyjne będące następstwem urazów i wypadków, w których nie doszło do trwałych uszkodzeń (...): utrwalone nerwice związane z urazem czaszkowo-mózgowym skutkują uszczerbkiem na zdrowiu w granicach 5-10%. W przypadku wnioskodawcy, jak stwierdził biegły psychiatra, uraz twarzoczaszki mieści się w ramach omawianej pozycji.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w postępowaniu przed Sądem I instancji strona pozwana nie była ograniczona co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów w kwestiach istotnych dla rozstrzygnięcia. Przedstawiła zarzuty odnośnie opinii biegłego psychiatry do których, ten skrupulatnie i rzeczowo ustosunkował się w uzupełniającej opinii ustnej podkreślając, iż stawiając zarzuty w tym przedmiocie ZUS myli różne pojęcia sugerując, że u wnioskodawcy symptomatologia może być złożona. Tymczasem trzeba odróżnić składową organiczną od psychologicznej. ZUS uważa, że tylko osoby zupełnie zdrowe mogą mieć stres pourazowy w wyniku napadu lub pobicia, a osoby chore lub z niewielką organiką już nie. U wnioskodawcy nie ma żadnej historii leczenia psychiatrycznego przed zdarzeniem – przed wypadkiem. Tymczasem w aktach sprawy jest dokumentacja medyczna z poradni zdrowia psychicznego z września i listopada 2014 r. – Pani dr W., opisuje zmianę psychiczną po wypadku, po pobiciu wskazującą na zaburzenia stresowe pourazowe. Nie ma opisu żadnych zmian organicznych. Dlatego też w ocenie biegłego spełnione są kryteria zaburzeń adaptacyjnych i spełnione jest kryterium długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, choć nie doszło do poważnych organicznych uszkodzeń w obrębie (...), które mogły dołączyć później. Biegły podniósł, iż warunkiem przyznania świadczenia z punktu 10 a są zaś zaburzenia stresowe związane z urazem czaszkowo-mózgowym. Biorąc zaś pod uwagę, iż uraz w tym charakterze w przypadku wnioskodawcy jest najbardziej zbliżony, a zaburzenia stresowe mają podłoże psychologiczne bez zmian w układzie ośrodkowym, do których wówczas nie doszło, zastosowanie pkt 10 a jest jak najbardziej uzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia biegłego w tym zakresie są spójne i precyzyjne. Tym samym nie sposób uznać, iż przedmiotowa opinia nie jest miarodajna dla rozstrzygnięcia bo zawiera wnioski nie znajdujące uzasadnienia medycznego.

Skarżący w apelacji generalnie podtrzymując tożsame zastrzeżenia do opinii biegłego, nie wskazał jakie aspekty dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy nadal nie zostały w sprawie wyjaśnione. Nie podważył też skutecznie spójności i rzetelności wniosków biegłego psychiatry. Z tych też względów w ocenie Sądu Okręgowego brak postaw do przyjęcia, iż uzyskane od tego biegłego wiadomości specjalne, nie były wystarczające do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Twierdzenia organu rentowego, poparte tylko i wyłącznie jego subiektywnym stanowiskiem, iż okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy wyglądały inaczej, jako bezzasadna polemika z opinią biegłego nie mogły zatem przynieść spodziewanego przez skarżącego skutku procesowego. Natomiast zgłoszony przez apelującego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności, jako oparty na tych samych zarzutach, jednostronnym przeświadczeniu strony co do wyprowadzenia przez Sąd błędnych wniosków z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych, jako zmierzający do zbędnego przedłużania postępowania wobec wyjaśnienia wszystkich okoliczności spornych, należało oddalić (art. 217 § 1 i 3 kpc.).

Ponadto nawet gdyby nie zgodzić się z powyższym założeniem brak było podstaw do uwzględnienia wniosków w tym przedmiocie. Zgodnie z art. 162 kpc strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. obejmuje zatem swym zakresem wszystkie uchybienia procesowe, w tym i te które miały wpływ na wynik sprawy, w tym również w zakresie postępowania dowodowego, gdy naruszenie przepisów postępowania znalazło wyraz w wydanym w tej materii postanowieniu. (wyrok s.apel. w Katowicach 27-05-2010 V ACa 597/09 LEX nr 686895). Jeżeli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (por. wyrok s.apel. w Gdańsku 18-03-2013 V ACa 85/13 LEX nr 1353714).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy strona pozwana, wobec bezpodstawnego w jej ocenie oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego lekarza psychiatry istotnego dla rozstrzygnięcia, powołanych zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc nie złożyła. Stwierdzić zatem należy, iż nie przysługuje jej prawo powoływania się na te uchybienia i wnioskowania o przeprowadzenie wskazanego dowodu w postępowaniu apelacyjnym. Zdaniem Sądu mając więc na uwadze kontradyktoryjny charakter sporu, na etapie apelacji brak było podstaw, do czynienia ustaleń w sprawie przeciwnych niż te wynikające z nie zakwestionowanej skutecznie opinii biegłego psychiatry.

Reasumując, żaden z zarzutów apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie i na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, trafnie wywiódł, iż wnioskodawca w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 maja 2013 r. doznał dodatkowo 10 % uszczerbku na zdrowiu z przyczyn psychiatrycznych – pkt. 10 A tabeli uszczerbkowej.

Zaskarżony wyrok w pełni zatem odpowiada prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc. oddalił apelację organu rentowego jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

J.L.